

Sygn. akt VI U 514/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Góralska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Żarkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2016 r. w S.

sprawy **M. G. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.**

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 31 maja 2016 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. G. (1) prawo do emerytury od dnia 11 czerwca 2016 roku.

SSO Elżbieta Góralska

Sygn. akt VI U 514/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. G. (1) prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy odmówił uwzględnienia żądania w oparciu o zeznania świadków na okres pracy w szczególnych warunkach od 1 listopada 1971 r. do 30 czerwca 1975 r., od 1 sierpnia 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r., od 13 stycznia 1982 r. do 1 marca 1997 r. w Gminnej Spółdzielni (...), wskazując, że niezbędnym środkiem dowodowym jest świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji M. G. (1) wskazał, że zakład pracy (...) nie istnieje i nie przekazał dokumentów do archiwum. Ubezpieczony podniósł, iż pracował w pełnym wymiarze godzin w piekarni jako piecowy pieca opalanego węglem, w systemie dwuzmianowym, w wysokiej temperaturze i w zapyleniu.

Precyzując swoje stanowisko w na rozprawie w dniu 25 października 2016r. ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury od 11 czerwca 2016r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony posiada wymagany okres zatrudnienia, a wiek 60 lat osiągnie w dniu 11 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1) urodził się w dniu (...) Jego łączny staż ubezpieczeniowy (udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe) na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 25 lat, 4 miesiące i 28 dni.

Ubezpieczony przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego jednakże wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Wniosek o emeryturę złożył w organie emerytalnym w dniu 25 kwietnia 2016 r.

Niesporne, a nadto:

- wniosek o ustalenie prawa do emerytury k. 1-4 plik akt ZUS
- karta przebiegu zatrudnienia k. 21 plik akt ZUS

Ubezpieczony był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w M. w pełnym wymiarze czasu pracy:

- od 1 listopada 1971 r. do 30 czerwca 1973 r. jako uczeń w zawodzie piekarz,
- od dnia 1 lipca 1973 r. do 30 czerwca 1975 r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako piekarz w tym od dnia 11 czerwca 1974 r. jako piecowy,
- w okresie od 1 sierpnia 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku piekarza,
- w okresie od 13 stycznia 1982 r. do 1 marca 1997 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku piekarza.

Spółdzielnia pracy Gminna Spółdzielnia (...) w M. prowadziła przedsiębiorstwo oparte na zakładach usługowych, produkcyjnych i handlowych. Spółdzielnia prowadziła rozlewnię oranżady, piwa, młyn, piekarnię, sklepy, bary, restauracje, zakłady usługowe; fryzjerski, naprawy odbiorników telewizyjnych. W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych Spółdzielnia zatrudniała około 240 pracowników. Spółdzielnia nie prowadziła gospodarstwa rolnego.

Początkowo ubezpieczony pracował jako uczeń, na podstawie zawartej z Gminną Spółdzielnią umowy o naukę zawodu. W trakcie trwania nauki zawodu ubezpieczony dwa dni chodził do szkoły zawodowej, a 4 dni pracował. Nauka zawodu trwała do czerwca 1973 r. Jako uczeń w zawodzie piekarza ubezpieczony uczył się kręcić i ważyć chleb, skręcać bułki, chałki i rogate, pomagał przy wypieku pieczywa.

Jako piekarz ubezpieczony kręcił i ważył chleb, skręcał bułki, chałki i rogate i wypiekał pieczywo. W piekarni, w której pracował ubezpieczony były 2 piece spalinowe na węgiel. Były to piece dwupokładowe, 3 komorowe i 2 komorowe. Od dnia 11 czerwca 1974 r. (tj. od ukończenia 18 roku życia) ubezpieczony pracował jako piecowy. Do jego obowiązków należało wygarnięcie popiołu, wyczyszczenie pieca, zasypanie go węglem, utrzymywanie temperatury zdolnej do wypieku (ok 220°C), wkładanie pieczywa do pieca, po zapieczeniu przesadzenie go do wyższej komory, a po upieczeniu pieczywa wyjmowanie go. Ubezpieczony pracował stale jako piecowy, jedynie po zasadzeniu pieców pracował przy formowaniu pieczywa, aż do czasu gdy trzeba było przesadzić pieczywo do wyższej komory.

Wystawiając ubezpieczonemu w dniu 17 grudnia 2003 r. świadectwa pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Dowód:

- świadectwo pracy z 17.12.2003r. k. 5 plik akt (...)
- świadectwo pracy z 17.12.2003r. k. 7 plik akt (...)
- świadectwo pracy z 17.12.2003r. k. 9 plik akt (...)
- zeznania świadka A. B. k. 10 plik akt ZUS, k. 21
- zeznania świadka H. K. k. 9 plik akt ZUS, k. 22
- zeznania M.G. k. 7-8 plik akt ZUS, k. 23-24
- zeznania M. G. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 47 w zw. z k. 46-46v.
- zeznania świadka H. K. (2) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 47
- zeznania świadka A. B. (2) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 47

Zgodnie ze spisem zdawczo-odbiorczym do Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w S. Filia Archiwum Zakładowego w Ł. nie została przekazana dokumentacja osobowo-płacowa z Gminnej Spółdzielni (...) w M..

Niesporne, a nadto:

- pismo z 27.07.2016r. k. 16

(...) Przedsiębiorstw (...) funkcjonująca w (...) Urzędzie Wojewódzkim w S. nie posiada w swoich zasobach akt pracowniczych żadnej Gminnej Spółdzielni (...).

Niesporne, a nadto:

- pismo z 01.08.2016r. k. 18

(...) w K. nie posiada w swoich zasobach akt osobowych na nazwisko M. G. (1) z okresu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w M..

Niesporne, a nadto:

- pismo z 28.07.2016r. k. 29

Krajowy Związek Rewizyjny Spółdzielni (...) w W. nie posiada dokumentacji osobowej, ani płacowej Gminnej Spółdzielni (...) w M..

Niesporne, a nadto:

- pismo z 02.09.2016r. k. 31

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.; dalej jako: ustawa emerytalna), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje - z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184 - emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, który dla mężczyzn urodzonych w okresie po dniu 30 września 1953 r. wynosi co najmniej 67 lat (ust. 1b pkt 20).

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do ust. 2 tego przepisu, emerytura określona w tym przepisie przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie tego przepisu prawo do emerytury nabywa pracownik, który w dniu wejścia ustawy w życie (1 stycznia 1999 r.) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany dla mężczyzn wiek 60 lat.

Zgodnie z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Łączna analiza przepisów ustawowych (przepis art. 184 w zw. z przepisem art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.) oraz przepisów wykonawczych, prowadzi do określenia zespołu przesłanek, których wystąpienie skutkować będzie nabyciem przez ubezpieczonego uprawnień do wcześniejszej emerytury, tj. osiągnięcie 60 roku życia, minimum 25 letni okres ubezpieczenia i 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r., a także pozostawanie poza otwartym funduszem emerytalnym.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że M. G. (1) w dniu 11 czerwca 2016 r. osiągnął wiek emerytalny uprawniający go do skorzystania z wcześniejszej emerytury (60 lat), był członkiem OFE, jednakże wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa oraz udowodnił - na dzień 1 stycznia 1999 r. – ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Spór dotyczył wyłącznie tego, czy ubezpieczony legitymuje się stażem 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Ustalając prawo do emerytury, ZUS odmówił zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w M. od 1 listopada 1971 r. do 30 czerwca 1975 r., od 1 sierpnia 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r. oraz od 13 stycznia 1982 r. do 1 marca 1997 r. na stanowisku piekarza, powołując się na fakt, iż pracodawca nie wystawił ubezpieczonemu świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 2 ust. 2 przywołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Zgodnie jednak z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowym. Wydanie lub niewydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi bowiem żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest bowiem jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych, a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji

zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym. Określenie stanowiska pracy i jej charakteru wskazane w wystawionym przez pracodawcę świadectwie pracy nie wiąże zatem sądu, który na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenia, czy ubezpieczony pracował – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – w warunkach szczególnych.

Samodzielnie sąd ustala również, jak zakwalifikować pracę danej osoby w odniesieniu do wykazu prac określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić też należy, że po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego i skierowaniu sprawy do sądu, sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną, rozpoznawaną według przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu pracy i ubezpieczeń społecznych, w którym stosownie do treści art. 473 k.p.c. nie mają zastosowania ograniczenia dowodowe dotyczące dopuszczalności dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron. Stąd też okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być tutaj udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w k.p.c. (por. uzasadnienie wyroku SN z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439; wyrok SN z 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia, że ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w M. po dniu zakończenia pracy w ramach nauki zawodu tj. od dnia 1 lipca 1973 r. do 30 czerwca 1975 r., od dnia 1 sierpnia 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r. oraz od dnia 13 stycznia 1982 r. do 1 marca 1997 r. pracował jako piekarz (od 11 czerwca 1974 r. jako piecowy) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując prace przy wypieku pieczywa wymienione w poz. 11, działu X, wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43). Zarówno świadek A. B. (2) jak i H. K. (2) zgodnie zeznali, iż w całym okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał prace piekarza – piecowego przy wypieku pieczywa. Świadczenie opisywali, że wnioskodawca pracował głównie przy piecu, a do jego obowiązków należało m.in. wygarnięcie popiołu, wyczyszczenie pieca, zasypanie go węglem, utrzymywanie temperatury właściwej do wypieku, wkładanie pieczywa do pieca, po zapieczeniu przesadzenie go do wyższej komory i wyjmowanie pieczywa po upieczeniu. Jedynie po zasadzeniu pieczywa do pieca, w czasie oczekiwania na jego zapieczenie M. G. (2) pracował przy formowaniu pieczywa.

Należy w tym miejscu zauważyć, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie prezentował pogląd, że dokonując oceny warunku stałej pracy na stanowisku wymienionym w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., należy mieć na uwadze również czynności przygotowawcze, które wiążą się z wykonaniem danej pracy (procesem technologicznym). Sąd Najwyższy wskazywał, że praca piekarza w procesie technologicznym wypieku pieczywa nie ogranicza się tylko do wykonywania czynności polegających na umieszczeniu przygotowanego ciasta w piecu i wyłożeniu upieczonego produktu z pieca (chleba), ale obejmuje wszystkie prace konieczne w procesie wypieku pieczywa związane z przygotowaniem ciasta, jego wyrobieniem, upieczeniem chleba i przygotowaniem pieca do kolejnych wypieków.

Ubezpieczony w okresie zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni S.C.” wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace polegające na kręceniu i ważeniu bochenków chleba, wkładaniu i wyjmowaniu ich z pieca, zajmował się także szlakowaniem i wywożeniem popiołu z pieca, które nierozłącznie związane z procesem wypieku pieczywa. Ubezpieczony w trakcie dnia pracy wykonywał więc wszystkie czynności składające się na proces technologiczny wypieku pieczywa. W tym miejscu dodać można, że orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że przy ocenie pracy w szczególnych warunkach należy brać pod uwagę także czynności, które funkcjonalnie łączą się z pracą wymienioną w wykazach A i B załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Gdyby pracodawca zamierzał do okresów pracy w szczególnych warunkach zaliczyć tylko ostatnie czynności w procesie produkcji pieczywa, to posłużyłby się określeniem „wypiek pieczywa”, lub „prace polegające na wypieku pieczywa” a nie „prace przy wypieku pieczywa” (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 9/13). Taką wykładnię art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., przyjęły również w orzecznictwie sądy powszechne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2013 r., III AUA 785/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 września 2012 r., III AUA 452/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 lipca 2014 r., III AUA 1167/13).

Ustalony w sprawie stan faktyczny oparto na niekwestionowanych przez strony i niebudzących wątpliwości Sądu dowodach z dokumentów, w szczególności na świadectwach pracy z dnia 17 grudnia 2003 r. W niniejszej sprawie niemożliwym okazało się przeprowadzenie dowodu z akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w M. z uwagi na ich zaginięcie. Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił także zeznania ubezpieczonego i świadków, gdyż były one konsekwentne, logiczne i spójne, a nadto korespondowały z dowodami w postaci dokumentów. Sąd nie doszukał się żadnych podstaw mogących podważyć wiarygodność słów świadków, którzy w spornym okresie byli bezpośrednimi współpracownikami ubezpieczonego: A. B. (2) pracował z M. G. (1) początkowo jako uczeń nauki zawodu, a następnie był piecowym, H. K. (2) pracował w zarządzie (...), najpierw jako kierownik młyna, następnie jako wiceprezes, prezes zarządu Spółdzielni do 1990 r. Podkreślić należy, iż zeznania wnioskodawcy i świadków nacechowane są szczegółowością i pokrywają się z treścią świadectw pracy.

W wyniku poczynionych ustaleń faktycznych i na tle dokonanych rozważań prawnych, Sąd uznał więc, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymował się ponad piętnastoletnim okresem pracy wymaganym dla uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

Uwzględnieniu wniosku nie stało na przeszkodzie to, że M. G. (1) był członkiem spółdzielni pracy jaką była Gminna Spółdzielnia (...) w M., gdyż zgodnie z art. 2 kp pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wobec ustalenia, iż M. G. (1) posiada wymagany okres zatrudnienia, w tym ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach należało uznać, iż dopiero w dniu ukończenia 60 roku życia tj. w dniu 11 czerwca 2016 r. spełnił wszystkie przesłanki warunkujące nabycie prawa do wcześniejszej emerytury.

Uwadze Sądu nie uszło przy tym, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie miał ukończonego 60 roku życia. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczynane jest w wyniku złożenia odwołania przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy. Postępowanie sądowe ma zatem charakter odwoławczy i ma na celu dokonanie kontroli decyzji organu rentowego przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Zadaniem postępowania dowodowego jest więc weryfikacja dokonanych przez organ rentowy ustaleń, w tym także w zakresie przesłanek uzyskania prawa do emerytury. Mając na uwadze, że ubezpieczony - spełniający pozostałe przesłanki nabycia prawa do emerytury - wiek 60 lat osiągnął w toku sprawy, celowym było skorzystanie przez Sąd z regulacji zawartej w art. 316 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu nieracjonalnym byłoby wymaganie, aby ubezpieczony celem uzyskania prawa do emerytury kolejny raz inicjował postępowanie przed organem rentowym w sytuacji, gdy stan faktyczny sprawy nie uległ zmianie, a jedynie ubezpieczony tuż po wydaniu decyzji organu rentowego osiągnął wymagany ustawą wiek emerytalny. Należy podkreślić, iż w świetle ugruntowanego orzecznictwa ogólna zasada, że Sąd bada decyzję organu rentowego według stanu na dzień wydania decyzji, nie wyłącza całkowicie stosowania art. 316 § 1 k.p.c. Orzecznictwo sądowe wskazuje bowiem, że odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest dopuszczalne i uzasadnione w niektórych, wyjątkowych wypadkach, kiedy to, tak

jak w niniejszej sprawie, ostatnia z przesłanek prawa do świadczenia zostanie spełniona w czasie postępowania odwoławczego przed sądem.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. G. (1) prawo do emerytury od dnia 11 czerwca 2016 r.

ZARZĄDZENIE

1) (...);

2) (...)

3) (...)

4) (...) A. H..